

17.6.2015

aneb zpráva o činnosti v posledních dvou letech

Přišli jsme k názoru, že by bylo správné a užitečné poskytnout našim příznivcům vysvětlení ke klipu o stavbě hostelu.

Klip je sice velice legrační, prozrazuje, že jeho autor předtím nikdy nedržel v ruce kameru, ale poznat, že se něco staví, z něj jde. Názvem hostel lidé v Arandu a Skardu obvykle nazývají ubytovací zařízení pro studenty. U nás bychom asi použili termínu studentská kolej, i když v případě Czech Hostelů se jedná o hodně malou kolej, spíše jen o domeček. Pro ty, kdo čtou naše stránky, název Czech Hostel asi není překvapením. V Arandu stojí již od roku 2007 Czech Hospital, ve Skardu bude tedy stát (pokud se to podaří dotáhnout do konce) ubytovací zařízení pro studenty zvané Czech Hostel. O co se vlastně jedná?

Již před několika lety jsme pochopili, že budoucí udržitelnost celého našeho projektu spočívá z větší části v zajištění výchovy alespoň několika málo středoškolsky vzdělaných lidí z řad horalů žijících v Arandu. To znamená zajištění přístupu ke vzdělání alespoň určitému počtu těch nejnadanějších dětí. Kdo by jinak v budoucnu úspěšně zajišťoval chod nemocnice, učil na základní škole, řešil technické problémy s traktorem a mlátičkou a taktéž budoucí úkoly, které nepochybně z dané situace vyplynou? Ne nadarmo se říká, že vzdělání je předpokladem pro všechno další - je to skutečně jediná nezpochybnitelná síla, která může věci uvést do chodu. Taková počáteční podmínka, řečeno řečí matematiky. Arandané se sice ve své mešitě spolu se svými mully modlí za náš dlouhý život, co je docela legrační vzhledem k naší resistenci vůči islámu, nicméně nám nesmrtelnost u Alláha nevymodlí, ani kdyby se činili sebevíce. Také to zatím nevypadá, že by někdo z Česka či jiné země štafetu naší činnosti v Arandu převzal, nepočítáme-li několik málo jednorázových dobrovolnických návštěv, které se tam doposud uskutečnily, ale již nikdy stejnými lidmi neopakovaly. Ano, myšlenka zajištění přístupu ke vzdělání je nepochybně správná, jediné možná a nikdo o ní nepochybuje. Horší je to s realizací takové myšlenky.

V roce 2012 jsme opravili a rozšířili v Arandu místní základní školu, ale řádně placeného učitele nám do ní Pákistánské úřady navzdory našim intervencím na nejvyšších místech a získaným slibům neustanovily. Stále tam učí jen jeden dobrovolný učitel Muhammad Anwar, první obyvatel Arandu, který před přibližně 20 lety dosáhl maturity. Není ustanovený, ani pravidelně placený, nikdo se tedy nemůže divit, že učí jen když má čas. To znamená v době, když sám nemusí pracovat na svém políčku, anebo se starat o svůj dobytek na pastvinách ve vzdáleném údolí Kero Lungma. Podle toho také, samozřejmě, výuka vypadá, nicméně je jeho velkou zásluhou, že několik dalších mladých mužů v Arandu středoškolského vzdělání dosáhlo. Včetně nejschopnějšího z nich Alí Najafa, který úspěšně léčí a zajišťuje chod naší nemocnice již od roku 2010. A v neposlední řadě také slouží jako živoucí příklad pro všechny další malé ctižádostivé kluky, kteří by chtěli být v budoucnu jako on.

Rok 2012 byl bohužel posledním rokem, kdy jsme od Českého státu dostali grant na podporu naší činnosti. To jsme ovšem nemohli tušit a tak jsme koncem roku 2012 s důvěrou podali žádost u tehdejšího nově ustanoveného českého velvyslance Ing. Křenka o takzvaný MLP - Malý lokální projekt. Přesněji řečeno žádost se podává na formulářích, které má k dispozici naše ambasáda v Islámabádu, velvyslanec žádosti od převážně místních subjektů shromáždí a po zvážení pošle do Prahy na svůj nadřízený úřad, kterým je Ministerstvo zahraničí ČR. To pak rozhodne, ale je jasné že výsledek velmi záleží na doporučení českého velvyslance i když tento tvrdí něco jiného. Nutno říct, že se v případě MLP sice nejedná o nějakou astronomickou sumu, (je to maximálně asi 250 000,-Kč) nicméně v miniaturních dimenzích naší neziskovky a schopnosti využít každé koruny přímo na místě v kombinaci s levnou pracovní silou by to byla pomoc velice podstatná. Tím více, že celý systém rozvojové pomoci ČR se od roku 2012 v Pákistánu přeorientoval vlastně jen na podporu zakládání společných česko-pákistánských podniků a kromě MLP vlastně nemůže podporovat humanitární aktivity včetně přístupu ke vzdělání. Ale zakládejte společné podniky v podmínkách doby kamenné, kde ještě ekonomika nedospěla do stádia, kdy by vůbec produkovala nějakou nadhodnotu!!! A tak jsme nedostali nic, ač jsme podle doporučení ke spolupráci přizvali pákistánskou neziskovou organizaci, která o MLP požádala svým jménem, aby byly splněny formální podmínky, jak bylo doporučeno. Později jsme se dozvěděli, že MLP dostala pákistánská neziskovka, která podporuje znetvořené ženy, oběti většinou paštúnského násilí, projevujícího se tím, že žena která upadne do nemilosti rodiny či zhrzeného nápadníka, je polita kyselinou sírovou. Nezbylo nám než pochopit, že tato činnost je důležitější než podpořit v té době již jediný trvale provozovaný humanitární projekt českého subjektu v jedné z nejbědnějších částí Pákistánu, kterými hory Karakorumu s tam panující trvalou humanitární katastrofou nepochybně jsou.

Nechtěli jsme to ale vzdát a současně jsme věřili, že v budoucnu na podporu dosáhneme, až se pan velvyslanec přesvědčí, že to myslíme seriózně a důsledně. Na podzim roku 2013 jsme proto ve Skardu (správní centrum a zároveň jediné místo v Baltistánu, kde jsou i střední školy včetně přípravek pro univerzitní studium tzv. college) koupili pozemek za převážně vlastní osobní rodinné peníze ve výši 13.000,- USD. Museli jsme to udělat, protože peníze od soukromých dárců, od té doby již výlučně jediných nás podporujících, stačily sotva na pokrytí chodu nemocnice, která je hlavním a prvořadým smyslem naší činnosti. Pozemek byl zapsán katastrálním úřadem ve Skardu do vlastnictví naší neziskové organizace Czech Hospital a my s důvěrou podali koncem roku 2013 novou žádost o MLP. Dokonce jsme doložili i výpis z katastru napsaný v urdu písmem připomínajícím rozsypaný čaj. Byli jsme přesvědčeni, že naše osobní oběť povolane přesvědčí, ale nestalo se tak ani tentokrát. Bylo nám řečeno, že Česká republika nemůže podpořit projekt na pozemku, který nepatří pákistánskému subjektu. Logicky jsme tedy vyvodili, že musíme darovací smlouvou převést pozemek na tzv. spolupracující pákistánskou neziskovku. Stala se jí HEDS (Health and education development society), kterou za tímto účelem založil náš spolupracovník Hussain. Tím samozřejmě padl termín MLP pro rok 2014 a my museli začít stavět opět z převážně osobních peněz, které jsme převedli v létě roku 2014 pro HEDS. Stále jsme ale naivně doufali, že alespoň pro další rok, když splníme všechny podmínky, na pomoc ČR dosáhneme. Koncem roku

2014 tedy HEDS podal další žádost o MLP. Samozřejmě jsme to byli my, kdo mu žádost vyplnili na dálku, za pomoci mailové asistence - Hussain totiž nedovede číst a psát ani v urdu, ne tak v angličtině. Když se termín již chýlil ke konci, požádala ambasáda ČR o výpis z katastru s dokladem o změně vlastnictví na HEDS. Navzdory šibeničnímu termínu jsme z České republiky složitě zorganizovali plnou moc pro pana Porika, anglicky mluvícího pákistánského příznivce HEDS a tento nakonec převod ve Skardu zajistil a včas dodal do Islámábádu.

Již jen relativně malou nepříjemností bylo, že Česká ambasáda si následně vyžádala i úřední překlad do angličtiny ač urdu je právoplatným úředním jazykem Pákistánu. Pro člověka, který nikdy nic nevyřizoval na pákistánských úřadech je sice nemožné pochopit, co taková věc obnáší, jen my jsme proto věděli, že se nám společnými silami podařilo uskutečnit téměř zázrak. Splnili jsme, tedy v této chvíli již HEDS jakožto vlastník pozemku splnil všechny podmínky ke zdárnému podání žádosti o MLP na rok 2015!! Byla to po různých změnách a obstrukcích již pátá žádost v pořadí.

Pak jsme již jen s napětím, ale stále ještě s vírou očekávali rozhodnutí, které mělo v Praze padnout někdy na jaře. Asi jsme velmi naivní lidé. Nestalo se totiž nic, HEDS žádnou zprávu ani vyrozumění do dnešního dne nedostal. A my, samozřejmě, rovněž ne. Výsledek je tedy zřejmý.

Tím definitivně padly veškeré naše iluze o podpoře humanitárních aktivit českých občanů Českou republikou ve třetím světě. Musím dodat, že v našem případě aktivit již časem prověřených a pákistánskou stranou včetně všech pákistánských velvyslanců v Praze od roku 2007 působících trvale kladně oceňovaných. Aktivit, které bez nadsázky přispěly k dobrému jménu České republiky v Pákistánu.

Takže jaký je výsledek celé anabáze? Navzdory všemu zlému stavba stále pokračuje. Malý a velmi nedokonalý klip, který máte teď možnost na našich stránkách zhlédnout, je toho živým důkazem. Země se přece točí a Czech Hostel se přece staví!!! Do Skardu posíláme další peníze, které tím pádem nemůžeme věnovat na jiné důležité součásti našeho základního projektu.

Děkujeme na tomto místě všem dárcům, kteří nám k tomu dopomohli, i těm budoucím, kteří naši snahu pochopí a podpoří. Asi nebudeme moci prozatím postavit první patro našeho domečku a budeme muset v první fázi vystačit s přízemím. Nic to ale nemění na skutečnosti, že když vše dobře půjde, na 40 chlapců by od března roku 2016 mělo kam hlavu sklonit, když se stanou žáky některé ze středních škol ve Skardu. Chlapci z Arandu a údolí Basho, ale taktéž chlapci z údolí Braldu. Holek se to, bohužel, zatím netýká, musely by mít vlastní separátní hostel, aby neutrpěla jejich dobrá pověst. Žádná koedukace totiž v Baltistánu zatím není na obzoru. Děkujeme Vám za přečtení této zprávy.